

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Studijní obor: **Anglická a americká literatura (jednooborové navazující studium)**

Název práce: **Vypravěčské strategie v povídkách Raymonda Carvera**

Autor práce: **Mgr. Ondřej Selner**

Vedoucí diplomové práce: **PhDr. Mariana Machová, Ph.D.**

Oponent diplomové práce: **PhDr. Ladislav Nagy, Ph.D.**

Stručná charakteristika práce

Jak napovídá název, práce se zaměřuje na roli/funkci vypravěče v díle amerického spisovatele Raymonda Carvera. Lépe řečeno, zaměřuje se na ni její druhá část, kde se autor věnuje analýze konkrétních textů, zatímco první část nabízí poměrně obecný přehled současných naratologických přístupů.

Celkové zhodnocení

Práci hodnotím poněkud s rozpaky, a to z několika hledisek. Než je zmíním, chtěl bych vyzdvihnout její klady. Zcela nepochybně je velkým pozitivem detailní typologie jednotlivých vypravěčských textů a podrobné čtení textu. To je jistě nejsilnější moment práce a lze se domnívat, že autor zde osvědčuje schopnosti, které získal během praxe hudebního recenzenta. Pokud by detailnímu čtení Carverových textů byla vyhrazena většina práce, rozhodně bych nic nenamítal.

Obecně lze říci, že rozdělování prací na teoretickou a praktickou část je výsostně problematické. Vytváří past, do které spadl i Ondřej Selner. Lze snad dokonce říct, že z hlediska literárního bádání nic jako dichotomie mezi teoretickým a praktickým neexistuje. Akademické bádání je vždy teoretické, zatímco praktické je tvůrčí psaní a možná literární kritika. Lze se důvodně domnívat, že kdyby se autor této práce věnoval detailním a kritickým rozborům Carverových textů, výsledek práce by byl úplně jiný.

Namísto toho je nám předkládána „teoretická“ část, která má ale k jakékoli teorii hodně daleko. A která bohužel dosti přesvědčivě ukazuje, že autor nedokázal naplnit účel diplomové práce, jímž je porozumění danému předmětu a jeho shrnutí. Tvrzení obsažené v první větě práce, totiž že se naratologie formuje ve „druhé polovině 20. století“ lze ještě chápat jako překlep, ale další lapy překlepy zjevně nejsou: Tzvetan Todorov jistě nepatří k ruským formalistům dvacátých let. Jednak to není Rus, ale Bulhar, jednak své první dílo napsal o půl století později. Stejně tak lze stěžít jako formalistu chápat Bachtina, navíc autor ukazuje, že nepochopil jeho pojetí dialogičnosti. Kamenem úrazu je to, že na tuto „teoretickou“ část Ondřej Selner uplatňuje stejnou metodu jako na pozdější analýzy Carverových povídek – detailně čte jeden jediný text. Tím je Kubíčková syntetizující práce o vypravěči, nicméně citace z ní působí takovým dojmem, až připomínají výpisky z četby. Navíc Kubíčková monografie autora svádí k tomu, že rámec svého výkladu pojímá příliš široce a ambiciózně – a je evidentní, že vytyčenému úkolu nedokáže dostát.

Filozofická
fakulta
Faculty
of Philosophy

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Práce Ondřeje Selnera je v mnoha ohledech nešťastná. Autorovi nelze upřít nasazení a upřímný zájem, stejně jako si nelze nevšimnout působivých pasáží v závěru práce, leč bohužel vzhledem ke skutečnostem uvedeným výše nelze práci hodnotit jinak než dobře.

Práci **doporučuji** k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: **dobře**

30. 8. 2016

Datum

Podpis